

MANACOR AMB LA DONA

Aquest llibret que teniu a les mans conté 6 obres de teatre breu que l'alumnat de primer d'ESO de l'IES Manacor ha escrit per celebrar el dia de la dona de l'any 2020. Si les llegiu, o si presencieu la representació, veureu com la joventut d'avui és plenament conscient dels problemes del món on viuen. Els expliquen a través de personatges que tots coneixem, perquè -malauradament- encara formen part de la nostra realitat (al·lotes vigilades per les seves parelles, dones sotmeses al marit, persones víctimes de l'explotació laboral,...). Aquests textos són un crit d'esperança i ens demostren que els més joves volen actuar davant la injustícia.

D'entre totes les frases que es pronuncien en les representacions, destaca una intervenció del personatge de l'Orientadora del conte 'Trànsit': "No hi ha coses masculines i femenines, som nosaltres que els posam aqueixa etiqueta"; d'aquesta manera rotunda els adolescents lluiten contra els estereotips.

I resta encara un altre tema: **alumnat** que escriu obres, **alumnat** que representa obres; **alumnat** que dirigeix a l'**alumnat** més petit perquè les posin en escena; **alumnat** que llegeix,... **ALUMNAT**: és el protagonista de totes les accions i activitats que es duen a terme des de l'IES Manacor.

EL SOPAR DE CADA ANY

Direcció - Roser Oliver

Personatges

Paula - Caterina Font

Jaume - Izan Pascual

Home - Cristina Massanet

Dona - Antònia Barceló

(Música de noces. Marcha Nupcial / Mendelssohn.

Música: Perfect- Ed Sheeran

ESCENA 1

CALENDARI: Any 1984

(En Jaume entra al restaurant)

PAULA :Vols beure res?

JAUME: Sí, una llimonada.

(Na Paula li prepara la llimonada. Passa una estona)

PAULA: Va tot bé?

JAUME: Bé... És un doi... Avui faig els anys i encara esper que qualcú em doni els molts d'anys.

PAULA: Idò, molts d'anys!

JAUME: Amèn.

(Na Paula surt i torna amb una coca i una espelma a la mà)

JAUME : I això? *(rient)*

(Na Paula el mira)

PAULA: Una tortada, no ho veus? Va! Bufa i demana un desig!

(En Jaume la mira i bufa)

ESCENA 2

CALENDARI: Any 1985

PAULA : Molts d'anys!

JAUME: Gràcies. Mira, enguany he fet una festa, així i tot l'aniversari passat va ser més especial... O diferent...

(Passen uns segons sense que ningú digui res, després en Jaume trenca el silenci)

JAUME: He vingut per veure si em tornaves treure una tortada...

PAULA: Avui no és un bon dia... Però la tenia preparada per si venies *(la treu. Ell bufa)*

JAUME: Què ha estat?

PAULA: El meu al·lot que m'ha deixat.

JAUME: Puc fer res?

PAULA : Sí. Quedar aquí amb mi.

ESCENA 3

CALENDARI: Any 1989

(Música de noces. Marcha Nupcial / Mendelssohn. En Jaume s'agenolla, li mostra l'anell, na Paula està alabada.)

ESCENA 4

CALENDARI: Any 1990

(Na Paula canta el "Moltes felicitats"; en Jaume bufa)

PAULA: *(mentre talla la coca)*. He pensat que enguany un bon regal seria comprar-nos una casa nova. Viure damunt ca ton pare i ta mare...

JAUME : Tens res a dir de mon pare i ma mare?

PAULA: No és això...

JAUME: A més... no tenim prou doblers i tu tot lo dia penses en gastar doblers, et penses que som de can Verga? Deixa de tudar doblers! *(Cridant)*

PAULA : Per què em xerres així?

JAUME : Perquè l'única cosa que saps fer es gastar els doblers que jo guany fent feina.

PAULA : Jo també en faig.

(En Jaume menja coca, afuat. Na Paula, un trosset petit)

ESCENA 5

CALENDARI: Any 1996.
(Na Paula li dona un regal)

PAULA: Va, obri'l.

JAUME: Mmmm... Si que l'has embolicat fort. Una xupa?

PAULA: Sí...

JAUME: Sí???

PAULA: Sí!

JAUME: A la fi!

(S'abracen)

JAUME: Serem uns pares genials.

PAULA: Vaig a cercar la tortada.

JAUME: No! Ja hi vaig jo que tu no pots fer esforços. I demà ja xerraré amb l'amo, perquè no pots fer feina.

PAULA : Jo seguiré fent feina, estic bé.

JAUME : No. Deixaràs la feina, perquè tu t'has d'encuidar del nostre fill.

PAULA : Però a mi m'agrada fer feina...

(Mentrestant en Jaume ha anat a cercar la tortada)

ESCENA 6

CALENDARI: Any 1997

PAULA: Jo crec que d'aquí un o dos anys com a molt podria tornar a fer feina aquí.

JAUME: Per què?

PAULA: Ho enyor.

JAUME: No diguis dois, i ves a canviar el nin que ha fet caca.

PAULA: Però jo no vull estar tancada a ca nostra, perquè...

JAUME: Perquè res. Et toca això. I pensa que d'aquí un any o dos, en tendrem un altre. Va, canvia'l que fa molta pudor. El menjar em caurà malament. I fes via, que he de bufar!

ESCENA 7

CALENDARI: Any 2002

PAULA: Ara que en Jaumet va a escola... No ho sé... Havia pensat, que ja que no faig feina, i que no ve cap altre fill, és que m'avorresc, Jaume... Em podria apuntar a ceràmica o a ball de bot.

JAUME: Meam... Paula. Dimecres passat quan vaig venir a ca nostra, el dinar no estava calent. Vaig haver d'esperar cinc minuts que me'l posassis a taula. I jo venc cansat de fer feina. I les coses s'han de fer bé. Per tant, ja et pots llevar del cap aquestes curolles doiudes. Tu has d'estar per la casa, per en Jaumet i per mi. Ho entens, no és vera?

PAULA: Ho podria dur tot...

JAUME: No saps fer un brou bo... Ho podràs dur tot? I la tortada, on és?

PAULA: Aquí.

JAUME: Esper que no sigui tan seca com la de l'any passat.

ESCENA 8

CALENDARI: any 2022

PAULA : Ara que ja estàs jubilat, Jaume, i que en Jaumet ja és a estudiar fora...

JAUME: Cada any, igual, Pauleta.

PAULA: No... He pensat que podríem anar de viatge amb els de la IMSERSO.

JAUME: No vaig de gastar. Hem de fer un racó, per en ser vells xarucs, si qualcú ens ha de venir a cuidar.

PAULA: Però, ara, en fan un a Navarra de 250 euros. Una setmana i mitja tot inclòs. Ens surt més a compte anar-hi que quedar aquí.

JAUME: T'he dit que no. Deuen donar un menjar horrorós. I tants de dies per enmig, joestic bé a ca nostra. I allà fa fred, i amb el meu reuma no m'anirà bé.

PAULA: Bé, idò... Esperam a l'estiu i com a mínim anam a Menorca. (treu coca de sa caps)

JAUME: Per anar a Menorca, val més quedar aquí. No hi ha res diferent, allà.

PAULA: Bé, au, bufa. Enguany no és gens seca...

ESCENA 9

CALENDARI: any 2032

JAUME: T'ha sortida molt bona. Hi has posat d'aquella farina rara?

PAULA: Sí. De xeixa. I sucre de panela. Ens hem de cuidar.

JAUME: De què servirà... Tots dos sabem que serà el darrer any que celebrarem el meu aniversari.

PAULA: Jaume...

ESCENA 10

CALENDARI: any 2034

(Na Paula torna al restaurant tota sola i veu a una parella que està sopant)

DONA: Estic embarassada!

(Na Paula escolta)

HOME: Que bé, a la fi serem pares! I saps què he pensat, que em demanaré un any d'excedència a la feina per poder estar amb tu i el nin. Per cert, quin nom l'hi posarem?

DONA: A mi m'agradaria que si fos un nin, fos Jaume.

HOME: I si és una nina, Paula?

(Na Paula somriu. Música: Somewhere only we know- Keane)

GALLETES D'INCA

Direcció -Adrià Fiol

Personatges

Mariaina - Lluïsa Oliver

Biela - Lau Morales

Gertrudis - Ernest Pizà

Quana - Elisabet Rado

Director - Joan Rosselló

Aserejé-The Ketchup song

ESCENA 1

(4 dones seuen i mengen Quelitas, estan rebentades. Entra el director)

DIRECTOR: Encara seis?

BIELA: Deixa'ns acabar de berenar.

GERTRUDIS: Queden 2 minuts i 35 segons.
Ens pertoquen. O voleu que em rebenti un galindó?

QUANA:

MARIAINA: I allò que us vàrem demanar la setmana passada?

DIRECTOR: Ah... Sí... Bé... això de les vacances?

MARIAINA: Això, això... que fa una setmana que esperam...

BIELA: I jo he de saber si podré anar una setmana amb el meu home a Marina d'Or, Ciudad de Vacaciones. Perquè una cunyada cosina d'enfora del meu home, crec que li diuen Visitació, viu a Castelló i ja aprofitaríem per anar-la a saludar. Quan eren petits, ells dos jugaven, perquè sa mare...

DIRECTOR: Bé... idò na Visitació haurà d'esperar, perquè a l'estiu tenim molta feina. No podreu agafar vacances i haureu de fer dues hores extres més cada dia.

BIELA: Hores extres?

MARIAINA: Però quedam esclatades amb les hores que feim... Imaginau si n'afegim.

GERTRUDIS: Com a mínim ens les pagaràs supòs? Perquè el dia de Cap d'Any vàrem venir a llevar paperins i férem més de tres hores extres i encara no hem vist els cèntims.

DIRECTOR: Ja ho veurem!

BIELA: Ja ho veurem no! És ara que ho volem sentir.

GERTRUDIS: Sentir i veure-ho per escrit.

QUANA: Si perquè encara no hem firmat el contracte d'enguany.

DIRECTOR: Au, ja han passat els dos minuts i trenta i busques de segons! A fer feina, que els llits no es fan tots sols. I repassau davall els somiers que hi ha borra.

(Se'n va)

ESCENA 2

MARIAINA: No pareix vera.

BIELA: Aquest home sempre està igual!

GERTRUDIS: Sí, ens explota. Jo no puc pus. Meam, dona'm una altra quelita, agafaré forces.

MARIAINA: L'altre dia vaig anar al metge, vaig haver de pagar un de privat, perquè no em deixa anar-hi dies de feina... I clar... em va trobar: colesterol.

BIELA: Mariaina, això és de menjar tantes quelitas amb sobressada.

MARIAINA: Calla, veuràs! Triglinperids, o una cosa així. I artrosi a aquesta mà. Mirau-la, m'ha quedat així d'agafar la granera.

QUANA: I jo que m'hauré d'operar dels galindons. Damunt un galindó m'hi va sortir un ull de poll. El voleu veure?

GERTRUDIS: Ah, moneta, tu et queixes dels galindons. Que ta mare, ja n'era perseguida i això et deu venir d'herència. Però jo, tenc unes varius... Fan por. Una me baixa de sa cuixa fins al dit gros del peu. No la vos vull mostrar perquè quan la hi vaig mostrar a la infermera, va quedar blanca. La tenc inflada, lila.... Crec que m'explotarà si m'he d'acotar més davall els llits.

BIELA: Jo sí que no m'acotaré pus. Que tenc les mametes com a dos prebes torrats d'estar tant de temps ajupida.

QUANA: Voleu fer el favor de mirar els meus potons? Mirau-me les bòfigues.

MARIAINA: Ah, Quana... Com que et compres sabates barateres et suen els peus.

QUANA: No arrib a final de mes, què he de fer. Jo tenc quatre fills.

MARIAINA: Dos surats.

QUANA: Però també tenen feines de merda, i em venen a demanar doblers.

GERTRUDIS: Nines, nines, no us baralleu. No veis que tots aquests mals són per cupa d'aquestes condicions de feina? Ens hi va la salut!

MARIAINA: I la vida!

BIELA: Hem de fer qualche cosa...

QUANA: Però ja ens hem queixat mil vegades i ell tanmateix no ens fa cas. I si no feim allò que ens diu, mos treurà...

MARIAINA: No ens podem permetre estar un mes fora feina. Que Gesa és foc.

GERTRUDIS: Idò hem de fer qualche cosa que no hàgim fet mai. Fins ara ens hem queixat i hem obeït. I això s'ha d'haver d'acabar!

MARIAINA: Vols dir fer vaga?

GERTRUDIS: Això mateix!

QUANA: Però si deixam de fer feina, deixarem de cobrar!

GERTRUDIS: No veis que no aguantarà ni dos dies. Els padrins no poden viure dins una soll.

MARIAINA: Au idò a menjar quelitas amb sobrassada i a descansar.

(Totes les dones es posen a menjar quelitas)

MARIAINA: Ja ens valorarà ja!

(Totes mengen en silenci)

MARIAINA: *(Ensuma)* Jo ja sent olor de merda.

GERTRUDIS: He estat jo que he fet un pet. El tenia entre vessat i ara he quedat ben a plaer.

BIELA: Tenc unes ganes de veure-li la cara quan vegi que no hem fet net.

QUANA: Quedarà ben esculat.

ESCENA 3

(Entra el director)

DIRECTOR: Bon Jesús Déu meu, em voleu dir que feis aquí encaraixofades sense moure aquests culots?

MARIAINA: Feim... Feim...

GERTRUDIS: Jo us ho diré. Feim VAGA!

DIRECTOR: Què?

BIELA: Que sou sord?

TOTES: VAGAAAA!

GERTRUDIS: No farem pus net.

DIRECTOR: Però això no ho podeu fer.

MARIAINA: Veies! A quin segle viviu?

BIELA: Només deixarem de fer vaga si...

GERTRUDIS: Ens deixau anar al metge quan toca...

MARIAINA: Ens arreglau el contracte.

QUANA: Ens pagau les hores extres...

BIELA: Ens deixau tenir vacances...

GERTRUDIS: Respectau que això que feim és una feina feixuga...

MARIAINA: I tan important com la vostra...

BIELA: O més...

GERTRUDIS: I...

MARIAINA: I...

BIELA: I... que en venir cada dematí tendrem una bossa de Quelitas per berenar.

DIRECTOR: Tot això que deis són dois! Au, va, a fer feina!

(Se'n va)

MARIAINA: Aquesta vegada t'ho farem tenir ver!

ESCENA 4

(Música. Tiren brutor per enterra)

ESCENA 5

(Elles seuen i mengen quelitas. El director entra)

DIRECTOR: Fa una setmana que seis aquí i només menjau Quelitas. Es pot saber quant de temps més estareu així? Hi ha tanta brutor que les rates es mengen els moixos.

(Mengen Quelitas i no contesten)

DIRECTOR: M'heu sentit???

MARIAINA: Sí... Com totes les vegades que tu ens has dit que sí sí i llavors ha estat no, no.

BIELA: Ja ho sabeu bé què volem. Ho teniu per escrit. És ben bo de fer.

GERTRUDIS: Quan ho firmem, partirem com a llonzins a fer net.

DIRECTOR: Mmmm... Bé... Idò veniu al meu despatx a firmar.

(Se'n van)

ESCENA 6

(Entren totes alabades, pegant bots i cridant)

MARIAINA: Això només és el principi. Tenim poder, ho veis? No ens hem de deixar explotar.

BIELA: Amb aquests dies de vaga, les mametes m'han com a pujat, no ho trobes? (Les hi mostra.)

GERTRUDIS: Jo les veig ben iguals, Biela, t'arriben al dobler de la panxa.

MARIAINA: I hauríem de fer una Associació per ajudar totes les dones que estan com estàvem nosaltres fa una setmana. Per donar-los suport.

BIELA: I quin nom li posarem?

MARIAINA: Què vols dir? Les Kellys.

LOCALITZADA

Direcció - Maria Tàrraga

Personatges

Maria - Laia Masana

Carles - Adrià Mestre

Anastasia - Núria Moll

Pau - Martí Llull

Fidurolays - M. Rosa González

It's raining men

Last Friday Night

Call me maybe

ESCENA 1

(Na Maria va a la discoteca, i comença a xerrar amb n'Anastàsia)

MARIA: A quina hora acabes de fer feina?

ANASTASIA: Devers les 3 i mitja del dematí. Avui sí o sí sortim de festa.

MARIA: Buf, no ho sé.

ANASTASIA: Va... Que al pub d'aquí devora fan una festa. I en Martí segur que hi va.

MARIA: Havia quedat per sopar amb en Carles per... Posa'm una patatilla, per favor. Perquè la setmana passada vaig sortir i a en Carles no li agrada gaire que surti...

ANASTASIA: Per favor, no em pots fer això.

MARIA: Bé, ja m'inventaré qualche excusa, li diré que me'n vaig a fer feina. No sé si es fiarà, perquè darrerament me'l trob per totes bandes.

ANASTASIA: Com?

MARIA: Bé, ja t'ho contaré, que si arrib tard, encara s'enfadarà.

ANASTASIA: Fe'm un resum, va, que estic avorrida.

(N'Anastàsia segueix darrere la barra mentre na Maria li conta)

MARIA: No és res, només que darrerament em controla molt, no em deixa sortir enlloc, i si surt sense dir-li res, sempre em troba...

ANASTASIA: Què vols dir que sempre et troba?

MARIA: Sí, no sé com ho fa, però em troba per tot, fins i tot, un dia... Posa'm unes olivetes. Va ser com a, no ho sé... Ell m'havia de venir a cercar amb moto a l'institut a les 14, però na Martina em va enviar un Whatsapp per fer un treball en acabar. I jo no el vaig pensar a avisar i quan vaig sortir a les 15, ell va arribar. No ho sé, era com si sapigues que fins a les 15 no sortiria. I em va dir que és que es va equivocar. Bé, i coses d'aquestes mil. Posa'm una llimonada.

ANASTASIA: Mira, idò l'altre dia, una amiga meva em va dir que son pare i sa mare li varen posar un localitzador.

MARIA: Com?

ANASTASIA: Es veu que hi ha aplicacions que et pots ficar dins el mòbil de l'altre i saber on és i què fa aquella persona en tot moment.

MARIA: I?

ANASTASIA: Que possiblement en Carles te n'ha posat un a tu.

MARIA: Hi ha d'haver qualche manera de saber-ho. O no?

ANASTASIA: Supòs, xerraré amb un amic meu que estudia Informàtica a l'IES Manacor. És un crac.

ESCENA 2

PAU: Ho veus et degué agafar el mòbil qualche moment i ho va instal·lar tot!

MARIA: Ostres, té la meva ubicació i tota la informació! Mare meva, i fins i tot les contrasenyes de les xarxes! És a dir, que ho sap TOT! Quina vergonya!

PAU: Per què?

MARIA: No ho sé... Perquè hi ha coses, que per molt que sigui la teva parella, són coses teves. Has de poder tenir la teva intimitat.

ANASTASIA: Això no pot quedar així... Li hem de fer veure que això que ha fet és una porcor.

MARIA: Xerraré amb ell i ja està.

PAU: I per què no li posam un localitzador nosaltres a ell?

ANASTASIA: És vera, bona idea...

MARIA: Però, mem, jo no vull ser com ell. No el vull controlar. Ell ha de tenir el seu espai.

PAU: Però si no fas res no n'aprendrà...

ANASTASIA: Idò deixa'l.

PAU: Sí, deixa'l.

MARIA: Però jo vull estar amb ell.

PAU: Vols estar amb un al·lot que t'ha fet això?

MARIA: Jo supòs que ho fa perquè m'estima.

ANASTASIA: Això no és estimar, va, fes-li tu també i mem com se sent.

MARIA: D'acord, però com ho feim? No sé per on començar...

PAU: Idò... Jo vos ho diré:

(Música- It's raining men)

ESCENA 3

CARLES: Què fas aquí? No havies d'anar a guardar els teus nebots avui vespre?

MARIA: Ja els he guardat i llavors, he passat a fer una copa, però ara venia.

ANASTASIA: Quin problema tens que ella surti?

CARLES: Cap en tenc. Però si havíeu de sortir, jo m'hauria apuntat.

ANASTASIA: Bé, jo me'n vaig a servir gent. Tu vols res, Carles, convid jo.

CARLES: Per ara, no...

MARIA: Ai, una cosa, em deixes el teu mòbil que he quedat fora cobertura i volia telefonar a la meva germana, que miri si he apagat el forn, que hem fet pizzes.

CARLES: Jas, fes via, però!

ANASTASIA: Toca't els nassos.

CARLES: Què passa?

ANASTASIA: Vine, veuràs. Molt fort!

CARLES: Però què passa?

ANASTASIA: És al lavabo!

(N'Anastàsia se'n du en Carles al lavabo, entra en Pau amb un mòbil, fa com un escaneig al mòbil d'en Carles i se'n va. Tornen a sortir n'Anastàsia i en Carles)

MARIA: Jas... No s'hi posa. Què feies?

CARLES: Aquesta amiga teva no està bé del boll...

MARIA: Què passa?

CARLES: M'ha dit que anàs a veure un cagaió molt gros. Però què vols que et digui, la gent és molt bruta, però era un cagaió normal i corrent. Jo els faig més grossos.

MARIA: Ai, Carles! Va, anem a ballar.

(Música- Last Friday Night)

ESCENA 4

(En Carles i na Maria seuen a la taula)

CARLES: Tu no estàs molt cansada?

MARIA: Gens, tenc moltes ganes de festa, que he acabat els exàmens finals... Va, anem a ballar...

CARLES: Jo és que crec que partiré...

MARIA: Espera deu minuts, que n'Anastasia pugui estar per jo... aviat acaba...

CARLES: Bé...

(Entra na Fidurolays amb música. Quan en Carles la veu:)

CARLES: Crec que me'n vaig. Tenc mal de panxa.

MARIA: M'has dit que quedaves...

CARLES: Amolla'm, vull partir.

FIDUROLAYS: Carles, a on vas? No havíem quedat?

CARLES: Nosaltres?

FIDUROLAYS: Sí... M'has dit que tenies ganes de repetir com la darrera vegada...

CARLES: Jo? Jo no et conec de res...

FIDUROLAYS: Collons, Carles, som na Fidurolays... Despús-ahir vespre vares venir a ca nostra...

MARIA: A ca seva? Despús-ahir vespre no eres a jugar a futbol?

FIDUROLAYS: Qui és aqueixa, Carles?

MARIA: I ella qui és, Carles?

CARLES: Me'n vaig que me surt es cagaió.

FIDUROLAYS: No entenc res...

MARIA: No passis pena, jo t'ho contaré tot. De moment, dona el mòbil a en Pau que hem de revisar un parell de coses.

(Entren en Pau i n'Anastàsia. Na Maria dona el mòbil a en Pau)

PAU: També la tenia localitzada.

FIDUROLAYS: Localitzada?

PAU: Anastàsia, li contes tot? Tu, Maria, vens a ballar?

(Música. Call me maybe)

PER QUÈ NO PUC?

Direcció

Paula Castrillo
Neus Lliteras
Marina Sánchez

Personatges

Mare - Lluïsa, 32 anys - Ainhara Olaya
Pare - Joan, 38 anys - Oriol Obrador
Germà - Toni, 12 anys - Ibai González
Germana - Marisa, 12 anys - Azahara Matamalas

Música: Ballet music for kids

<https://www.youtube.com/watch?v=Dez-ezmd-f4&t=167s>

ESCENA 1

(Joan, Toni, Marisa i Lluïsa són a ca seva, al menjador)

JOAN: Ai, Toni què hi jugues de bé, fins i tot t'ha assenyalat l'àrbitre.

TONI: Mon pare, ha estat perquè m'ha tret targeta vermella.

JOAN: I també has fet un gol!

TONI: Ja.. però en pròpia porteria

JOAN: Bé.... mmmm.. però has fet un gol i això és el que compta!

TONI: He fet un gol per s'altre equip, mumpare.

JOAN: Pots pensar! Ha estat perquè ets molt bo. A més, aquell àbitre és molt colló.

TONI: És el millor àrbitre de Mallorca. Ho va dir s'entrenador.

JOAN: Ala, venga no diguis dois....Aquest homo.....

LLUÏSA: Ido jo estic tan contenta que na Marisita faci ballet. Jo sempre en vaig anar en l'endarrer. Ha fet aixecar tot el públic.

MARISA: Mumare, ha estat perquè m'he torçut el turmell i la gent s'ha regirada tota.

LLUÏSA: Pensa tu, ha estat perquè ho has fet molt bé, reina meva. I aquella cucavela que has fet, tothom ha fet un "ohhh".

MARISA: No he fet cap cucavela. He travelada, he caiguda, he pegada de morros i el públic ha fet "ohh". (al germà)

LLUÏSA: És sa que balla millor del seu grup.(al pare)

(Música)

ESCENA 2

(Sa música s'atura)

TONI: Ai, quin avorriment fer tasca

MARISA: A jo m'avorreix més anar a ballet

TONI: Què dius? De veres? Idò jo ho trob súper guay. Aquelles voltes, aquells peus en punta. M'encantaria sabre fer el 'pas de bourrée'.

MARISA: Però si és un doiot! T'arriba a quedar el peu engalavernat de tant d'estar de puntes.

TONI: A jo sí que me queden els peus engalavernats de tant de xutar sa pilota.

MARISA: Bé, però almanco a futbol jugues a un joc i és divertit. A ballet no feim res en equip.

TONI: Però fas una cosa artística i original.

MARISA: Toni, a tu t'agradaria fer ballet?

TONI: Molt. I a tu que t'agradaria jugar a futbol?

MARISA: Veiès. I deixaria el ballet de cop.

TONI: Per què no ho deim a mumpare i mumare?

MARISA: Però què dius, tu no els has sentit? No sé com s'ho prendrien. Estan alabadíssims de noltros. Crec que tendrien un disgust.

TONI: I si ho provam? El no ja el tenim.

LLUÏSA: Nins, llevau les coses de damunt la taula que ja duim el sopar!!!

(Els nins s'aixequen per arraconar els deures)

MARISA: Jo no els ho diré.

TONI: Venga. Tu els ho dius i jo et donaré suport.

(Música)

ESCENA 3

(Els pares entren amb el menjar. S'asseuen i els nins es peguen colzades)

TONI: Na Marisa vos vol dir una cosa, m'ha dit.

MARISA: Jo? Eh? ...Mumare, mumpare, volem canviar de extraescolars

LLUÏSA: En acabar de sopar, Marisita reina, mos podries fer el pas everest.

MARISA: Mumare, no se diu així. Se diu 'elevé'.

TONI: Ho veus? Va...

MARISA: Bé, que ho faci en Toni s'elevé. Ell vol deixar el futbol per apuntar-se a ballet, ha dit.

JOAN: En Toni, ballet? El vos imaginau amb un tutu? (pare i mare riuen)

TONI: No importa rigueu. Na Marisa vol deixar el ballet per jugar a futbol.

JOAN: Què deis? No sé a què venen aquestes bromes ara. (mig riguent)

LLUÏSA: A jo no me fa gens de gràcia. Venga, menja aviat i fes la demostració.

MARISA: No ho deim de bromes. Volem canviar d'extraescolars.

JOAN: Idò si no anau de bromes, ja vos dic jo sa resposta: No.

ESCENA 4

(Música. Na Marisa i en Toni s'aixequen i parlen fluixet. Tornen cap a la taula)

MARISA: Mirau, hem pensat una cosa.

JOAN: Què passa?

TONI: És sobre les extraescolars.

LLUÏSA: Ja vos hem dit que no.

MARISA: D'acord. No canviarem d'extraescolars,..... si voltros vos intercanviau les feines de casa.

TONI: Mumpare farà net, cuinarà i planxarà.

MARISA: Sí, i mumare tallarà la llenya, baixarà els fems i pujarà les botelles de butà.

LLUÏSA: No consentiré que sa meva filla vagi a futbol.

JOAN: I jo no consentiré que en Toniet vagi a ballet. Tothom se'n riurà d'ell. Ja planxaré ja. I tot el que faci falta.

LLUÏSA: I jo si he d'anar a llaurar es cortó de Son Perdiu, hi aniré. Maldament no sàpiga ni pujar damunt es tractor.

JOAN: Lluïsa, no provassis d'agafar es tractor que el m'espenyaràs.

LLUÏSA: Ai, Joan. Què vols, que se'n riguin dels nostres fills?

ESCENA 5

(Música. En Joan grena, na Lluïsa duu llenya a la cuina. Els fills els miren.)

ESCENA 6

(En Joan posa una coca socorrada damunt la taula. Música s'atura)

LLUÏSA: Joan, això no és menjador. Està socorrada.

JOAN: He fet tot quan he pogut i més. Ahir me varen sortir bons els canelons.No pot sortir tot sempre bé.

TONI: O eren canelons? Me pensava que eren botifarrons.

LLUÏSA: Bé, idò treu pizza de dins es congelador i posa-la al forn.

JOAN: No, hem acabat sa bombona. I no hi ha sa de recanvi.

LLUÏSA: Jesús, Joan. Estic esclatada. Ja la pujaré demà.

JOAN: Idò ja vaig jo a pujar-la.

MARISA: No, no vàrem quedar així.

LLUÏSA: Marisita, no puc més.

MARISA: I jo ja no puc més d'anar a ballet, mumare. Vull anar a futbol! I en Toni a ballet. Ho enteneu?

JOAN: Bé, feis com trobeu. Anau a on vulgueu.

TONI i MARISA: Siiiiii!!!!

(En Toni i na Marisa se'n van)

JOAN: Noltros també continuarem com abans, o no?

LLUÏSA: Joestic esclatada, però si t'he de dir la veritat, m'ha anat bé tallar llenya. Me puc estalviar anar al gimnàs. Mira quins bravons que he posat. I m'he amagrit 2 quilos.

JOAN: Jo si tu m'ajudes un poc, jo també te puc ajudar a cuinar. Segons què me surt bo.

LLUÏSA: Idò podem fer un poc de tot tots dos.

(Música. En Toni surt alabat amb un tutú i na Marisa vestida de futbol, i s'abracen als pares)

PROHIBIT EL PAS

Direcció - Joan Carles Veny

Personatges

Lidia (madona del restaurant) - M. Sicília Solís

Miquel (pare) - Ray Pérez

Antònia - Aina Matamalas

Caterina - Selena Borbor

Respect- Aretha Franklin

ESCENA 1

(En Miquel du l'infant en braços i es dirigeix cap als lavabos. Mira al voltant. Obri lleugerament el bany de dones, guaita i decideix entrar. Una dona que s'acaba de pujar els calçons, el fa sortir).

CATERINA: Però déu meu, què fas aquí dedins!!?

MIQUEL: *(Regirat)*. Ai, perdó.

CATERINA: Què volies fer aquí dedins?

MIQUEL: Eh... Jo, eh...

CATERINA: M'has tallat el pixo!

MIQUEL: Jo només...

CATERINA: Me'n vaig a cercar la madona!

MIQUEL: *(queda paralitzat.)*

ESCENA 2

(Entra la madona del bar)

LIDIA: Perdona, perdona!

MIQUEL: Què passa?

LIDIA: Res, només que... (assenyalant el símbol de dones). T'has equivocat, el teu és aquell (assenyalant el símbol d'homes). Que ja hi ha gent que s'ha vingut a queixar. I crec que els cartells són ben clars. O no?

MIQUEL: Sí jo ho entenc i ho sé, però, m'hauries d'entendre a mi. Jo només vull entrar per canviar la meva filla. Eh?, Peloni? (*la besa*)

(*Surt la dona de dins el lavabo*)

LIDIA: Saps què passa? ...

ANTÒNIA: (*Surt del bany de dones*) Què passa?

LIDIA: Res, que vol entrar al lavabo de dones a canviar la seva filla!

ANTONIA: Ah! Jo no tenc cap problema, que entri, passa tranquil, home, només faltaria.

(*En Miquel està a punt d'entrar i apareix tota remolesta na Caterina*)

CATERINA: Torna-m'hi, torna-hi! A on vas? Que no t'ho ha deixat ben clar la madona? Això és el lavabo de dones, surt immediatament! No podré fer pixo!

MIQUEL: Jo només vull entrar al lavabo de "dones" per canviar la meva filla, perquè al d'homes no hi ha canviador. I la meva filla... És... Una dona!

CATERINA: M'és igual jo vull anar al lavabo que em toca! Tu ets un home i no hi pots entrar. No vull que em vegis amb les bragues baixades!

MIQUEL: Tanca la porta i no et veuré! No tens el perquè pixar amb la porta oberta, no és vera?

CATERINA: Aquest home és un caparrut! Pobra nina, quin pare que li ha tocat.

MIQUEL: Saps què podem fer... Jo no entraré al lavabo... Però, que la canvies tu, la nina?

CATERINA: (emprenyada) Aquesta sí que m'és bona. És la teva filla. O ets d'aquests homes que no se'n cuiden dels fills? Masclista! Has d'ajudar la teva dona!

MIQUEL: Idò què faig? He de canviar la nina en terra?

ANTÒNIA: És vera, si tant et molesta canvia-la tu.

CATERINA: I perquè no la canvies tu?

ANTÒNIA: Perquè a mi no em molesta que entri. I no només per canviar la nina. Si vol cagar o pixar, que ho faci, també m'és igual.

CATERINA: Una bruta ets tu idò...

MIQUEL: Perdonau! Tampoc hem d'haver de discutir...

LIDIA: Sí, aturau de discutir, per favor.

ANTÒNIA: Idò què feim?

CATERINA: Ella tampoc vol que entri. I és la madona!

ANTÒNIA: Idò, per començar, sa madona hauria de posar canviadors al lavabo dels homes. És el mínim... O no?

LÍDIA: Idò la setmana qui ve ja hauré posat un canviador al lavabo d'homes. No passeu, pena. Tema arreglat.

ANTÒNIA: Però avui no n'hi ha... Així que, entra a canviar la nina.

CATERINA: Sí, entra-hi. Ja ho has aconseguit. I jo ja m'he cansat de discutir per aquest doi. Em compix. I si tu vas al lavabo de dones jo aniré al lavabo d'homes.

(Na Caterina entra al lavabo d'homes i en Miquel, al de dones. Música. <https://www.youtube.com/watch?v=6FOUqQt3Kg0> Respect, Aretha Franklin)

ESCENA 3

(N'Antònia i na Lídia esperen defora. Na Caterina surt del lavabo)

CATERINA: Bé, tampoc estava tan malament, però que consti que hi havia unes gotetes de pixo a la tapadora del vàter. Les he hagudes de torcar per seure-m'hi.

ANTÒNIA: Idò al de les dones hi ha un regueró de merda a la paret del vàter. Fa una pudor que no pots alenar. I, per cert, no hi ha granereta. Ni paper de vàter.

CATERINA: Tanta sort que he anat al dels homes. Allà si que n'hi ha de paper.

ANTÒNIA: Sabeu què podem fer? Un lavabo per gent *curiosa* i un per gent bruta. I que homes i dones entrin plegats.

CATERINA: Ja, però ningú voldria anar al lavabos de la gent bruta.

LIDIA: Tens raó. Haurem de pensar qualche cosa...

MIQUEL: Ha estat per tant? (*besa la nina*)

CATERINA: La veritat és que no...

LIDIA: Ja ho tenc. Quan torneu a venir, hi haurà un canvi... i això estarà solucionat. Confiau amb jo.

(Na Caterina, en Miquel i n'Antònia se'n van. Na Lídia posa damunt els cartells: "LAVABOS PER TOTHOM").

TRÀNSIT

Direcció

Elisabet Femenies

Vicenç Adrover

Personatges

Adrià - Martí Riera
Roser - Julieta Robuschi
Maria - Anastasiya Melynk
Pere (Pare) - Lluç Mascaró
Mare (Margalida) - Amelie Febrer
Toni - Arnau Bibiloni
- Arnau Martínez
- José Tomàs Berrocal
Orientadora - Cèlia Jaume

Música: Lady Gaga- Bad Romance
Keane: Somewhere only we know

ESCENA 1

(Na Roser i l'Adrià són un davant l'altre i enmig un marc com si fos un mirall)

ADRIÀ: Qui ets tu?

ROSER: I tu? Jo som tu...

ADRIÀ: Tu ets jo?

ROSER: Sí, jo som tu.

ADRIÀ: Com? Tu ets jo?

ROSER: Sí, jo som tu.

ADRIÀ: No, això és impossible.

ROSER: Tu eres jo, i ara jo som tu.

ADRIÀ: Tu no pots ser jo, i qui som jo?

ROSER: Tu.

ADRIÀ: No et vull veure.

ROSER: Que sí.

ADRIÀ: Ves-te'n.

ROSER: Has de saber qui som.

ADRIÀ: No, no et conec. Deixa'm fer.

ROSER: No puc.

(N'Adrià la mira estranyat)

(Na Roser surt)

ESCENA 2

MARIA: Què, Adrià? Què has trobat del documental? T'ha agradat?

ADRIÀ: Sí... Està bé...

MARIA: No t'ha fet pensar molt?

ADRIÀ: Idò sí, una mica però res de l'altre món.

MARIA: A mi m'ha fet mal de panxa... M'ha fet pena, ràbia, il·lusió... A tu no?

ADRIÀ: Ai... Maria, no siguis pesada.

MARIA: És que si t'he de dir la veritat, Adrià, m'ha fet pensar molt en tu.

ADRIÀ: No diguis dois.

(N'Adrià s'en va)

ESCENA 3

ADRIÀ: Hola, puc passar?

ORIENTADORA: Si, passa, passa. Què ha estat?

ADRIÀ: El documental que vàrem veure l'altre dia....

ORIENTADORA: Trànsit? Et va agradar?

ADRIÀ: Sí, està bé...

ORIENTADORA: Idò?

ADRIÀ: Allò que passa a aquells nins i nines, vull dir que, meam... Allò pot passar a Mallorca? O no passa aquí això?

ORIENTADORA: Què vols dir si passa a Mallorca? Clar que hi passa. Passa per tot el món. A la filla de la meva millor amiga que és de Campos, per exemple...

ADRIÀ: I jo... M'hauria de canviar de sexe si vaig sempre més amb nines? Els nins diuen que som femení.

ORIENTADORA: Una cosa no té res a veure amb l'altra. No hi ha coses masculines i femenines, som nosaltres que els posam aqueixa etiqueta.

ADRIÀ: Bé, me n'he d'anar.

ORIENTADORA: Si qualche dia en vols tornar a parlar, pots venir ben tranquil.

ESCENA 4

(Els pares de l'Adrià són al hall de l'Institut, n'Adrià està assegut)

ORIENTADORA: *Estem en contacte...*

(L'orientadora se'n va)

MARE: Adrià, què li has dit a aqueixa professora?

ADRIÀ: Jo? Eh, res, per què?

MARE: Res, Adrianet, espera que ara partirem. Ja m'ho pareix a mi, aqueixa dona és una exagerada.

PARE: Està bollada, fer-nos venir per això.

MARE: Però també és vera que n'Adrià sempre ha fet coses de nina.

PARE: Per ventura li agraden els homes i ja està.

MARE: Però ella no anava per aquí... Deia que ell se sent una nina...

PARE: Què hem de fer, idò? El duim a un psicòleg?

MARE: Espera. Meam, Adrià, vine! Tu què ets un nin o una nina?

PARE: Ets un nin, o no? Tens pito com jo, o no?

ADRIÀ: Sí, mon pare.

MARE: Idò ja està.

ESCENA 5

(Sona una música, n'Adrià i na Maria fan un ball, uns nins es riuen d'ell)

MARIA: Adrià, deixa-los fer! Són així de beneits. Això és enveja.

ADRIÀ: Però és que estic cansat que se'n riguin, si fos una nina no passaria...

MARIA: Tu vols ser una nina, Adrià?

ADRIÀ: No és això... Però pens que si hagués nascut nina, tot seria molt més fàcil.

(En Toni sent què diu n'Àdria)

TONI: Ei, sabeu què diu n'Adrià? Que vol ser una nina!!!

MARIA: I a tu què t'és, beneit!

(Tots els nins es riuen de l'Adrià, el senyalen mentre riuen i l'escarneixen)

ESCENA 5

(L'orientadora està amb el pare i la mare. N'Adrià està assegut)

ORIENTADORA: Crec que la darrera vegada no ens vàrem entendre.

PARE: Sí... Creim que la vàrem entendre, però el nostre fill ens ho va deixar molt clar.

ORIENTADORA: El vostre fill contesta allò que vosaltres esperau. No allò que ell sent. I sabeu per què?

MARE: Per què?

ORIENTADORA: Perquè moltes de vegades els pares no escoltam els fills de bon de veres, perquè partim d'uns patrons marcats.

PARE: Però si ell és gai, a nosaltres ens és ben igual. Tenim molts d'amics que ho són.

MARE: Sí, na Maria de son Galiana, sa veïnada d'es Port, en Martí de sa botiga, cosí d'en Manel Llonganissa.....

ORIENTADORA: Adrià, vine. Parlau amb ell de bon de veres...

MARE: Va, Pere... Hem d'acabar amb tot això... Va...

PARE: Meam, Adrià. Ta mare i jo t'estimam molt i ho saps. O no?

ADRIÀ: *(assenteix)*

MARE: I qualsevol cosa ens la pots contar.

PARE: I tu saps que en Martí i en Pedro són gais i no passa res. Són amics nostres.

MARE: I si tu ets gai, jo estaré molt contenta. Em fa il·lusió i tot.

PARE: Tu ho ets o no?

ADRIÀ: No...

PARE: Ho veus?

ADRIÀ: Però m'agraden els homes...

PARE: Què?

ORIENTADORA: Ho veus?

PARE: Meam, Adrianet, no ens embullis. Si t'agraden els homes ets gai i ja està. No passa res. Au, tema aclarit.

ADRIÀ: Si jo fos una dona i m'agradassin els homes seria gai?

(Es miren. Música)

ESCENA 6

(Amb música)

ADRIÀ: Qui ets tu?

ROSER: Jo som tu, no me coneixes?

ADRIÀ: No ho sé. Estic un poc embullat.

ROSER: Sí que som tu, és normal que estiguis embullat. Mira'm bé.

ADRIÀ: Et mir...

ROSER: Què veus?

ADRIÀ: No sé què veig.

ROSER: A tu, i ho saps.

ADRIÀ: Però, jo hi vull ser també.

ROSER: Hi seràs també.

ADRIÀ: A on?

ROSER: Amb mi, sempre amb mi.